

Efter *artikel 5* skal medlemsstaterne kriminalisere medvirken til og forsøg på de i artikel 2, 3 og 4 omhandlede lovovertrædelser.

Artikel 6, stk. 1, forpligter medlemsstaterne til at sikre, at den i artikel 2, 3, 4 og 5 omhandlede adfærd kan straffes med strafferetlige sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til den strafbare handling og har en afskrækkende virkning. Efter bestemmelsens stk. 2 skal medlemsstaterne sikre, at den adfærd, der er omhandlet i artikel 3 og 4, kan straffes med fængsel med en maksimal varighed på mindst et til tre år.

Artikel 7 fastslår, hvornår der foreligger skærpende omstændigheder. Efter denne bestemmelse er medlemsstaterne forpligtet til at sikre, at den adfærd, der er omhandlet i artikel 2, stk. 2, og artikel 3 og 4, kan straffes med fængsel af en maksimal varighed på mindst to til fem år, når den er begået inden for rammerne af en kriminel organisation. En medlemsstat kan også træffe de i stk. 1 nævnte foranstaltninger, hvis adfærden har forvoldt alvorlig skade eller skadet væsentlige interesser, jf. stk. 2.

Artikel 8 indeholder nærmere regler for juridiske persons strafansvar. Bestemmelsen forpligter medlemsstaterne til at sikre, at juridiske personer kan gøres strafferetligt ansvarlige med hensyn til de handlinger, der er omfattet af forslaget til rammeafgørelsen, i det omfang handlingerne er begået for at skaffe den juridiske person vinding og af en person, der handler enten individuelt eller som medlem af et organ, der handler på vegne af den juridiske person.

Endvidere forpligtes medlemsstaterne til at sikre, at juridiske personer også kan straffes i tilfælde, hvor f.eks. utilstrækkelig kontrol eller tilsyn fra den juridiske persons side har gjort det muligt for en person, der er underlagt den juridiske persons myndighed, at begå en af de i artikel 2, 3, 4 og 5 omhandlede lovovertrædelser for at skaffe den juridiske person vinding.

Efter *artikel 9* er medlemsstaterne forpligtede til at sikre, at der over for juridiske personer kan iværksættes sanktioner, der er effektive, proportionale og virker afskrækkende, herunder bødestraf eller andre sanktioner, som f.eks. fratagelse af retten til at modtage offentlige ydelser og tilskud eller forbud mod at udøve erhvervsaktivitet.

Artikel 10 indeholder bestemmelser om straffemyndighed og forpligter medlemsstaterne til at etablere straffemyndighed, når lovovertrædelser er begået helt eller delvist på medlemslandets territorium. Medlemsstaterne forpligtes i den forbindelse til at etablere straffemyndighed i det tilfælde, hvor gerningsmanden begår lovovertrædelser, mens han fysisk befinder sig

på landets område, uanset om lovovertrædelser er rettet mod et informationssystem på dette område. Herudover forpligtes medlemsstaterne til at etablere straffemyndighed i det tilfælde, hvor lovovertrædelser begås mod et informationssystem på landets område, uanset om gerningsmanden på gerningstidspunktet fysisk befandt sig på landets område. Endvidere forpligtes medlemsstaterne til at etablere straffemyndighed, når lovovertrædelser er begået af en af dens statsborgere eller for at skaffe en juridisk person med hjemsted på dens område vinding. Medlemsstaterne kan dog beslutte ikke at etablere straffemyndighed i de sidstnævnte tilfælde eller begrænse anvendelsesområdet af bestemmelserne. I så fald skal der ske underretning til Generalsekretariatet for Rådet og Kommissionen. Endelig forpligter bestemmelsen medlemsstaterne til at samarbejde i sager, hvor flere medlemsstater har straffemyndighed.

Artikel 11 indeholder bestemmelser om udveksling af oplysninger om de lovovertrædelser, der er omfattet af rammeafgørelsen. Bestemmelsen forpligter medlemsstaterne til at anvende de eksisterende netværk af operationelle kontaktpunkter, der fungerer 24 timer i døgnet, samt at udpege kontaktpunkter til udveksling af oplysninger om strafbare handlinger i forbindelse med angreb på informationssystemer.

I *artikel 12* fastslås det, at medlemsstaterne på en endnu ikke fastsat dato skal have truffet de nødvendige foranstaltninger for at gennemføre rammeafgørelsen i national ret, mens det af *artikel 13* fremgår, at rammeafgørelsen træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i EF-Tidende.

8.2. Justitsministeriets overvejelser om lovgivningsmæssige konsekvenser

8.2.1. Forslaget til rammeafgørelse om angreb på informationssystemer indeholder i *artikel 2* en pligt for medlemsstaterne til at gøre det strafbart at skaffe sig uretmæssig adgang til et informationssystem eller en del heraf, i det mindste i grovere tilfælde. Medlemsstaterne kan beslutte, at handlingerne kun er strafbare, hvis lovovertrædelser er begået ved overtrædelse af en sikkerhedsforanstaltning.

Pligten til at kriminalisere handlinger omfattet af artikel 2 må anses for opfyldt ved bestemmelsen i straffelovens § 263, stk. 2, om krænkelse af datahemmeligheden (hacking).

Efter denne bestemmelse straffes den, der uberettiget skaffer sig adgang til en andens oplysninger eller programmer, der er bestemt til at bruges i et anlæg til elektronisk databehandling. Strafferammen er bøde eller fængsel indtil 6 måneder. Hvis den strafbare